

KAIP AŠ MATAU SAVE, KAIP MOKYTOJĄ PO BENDRADARBIAVIMO PRAKTIKOS

Mano galvoje trykšta vienaaragių magija

Šios praktikos metu supratau, kad darbas su ikimokyklinio ir priešmokyklinio amžiaus vaikais turi vieną labai svarbų ir aktualų punktą – kūrybiškumą. Jis yra vienas svarbiausių aktyvaus mokymosi pradžios ir vaikų įsitraukimo į pamokos eigą veiksnių. Kūrybiškumas prasideda nuo manęs, kaip mokytojos. Jeigu mano galvoje daug idėjų ir aš nebijau pabandyti jų įgyvendinti, tada grupėje prasideda magija. Toks kūrybiškumo procesas, kai vaikai pradeda mėgautis mokymosi ir meniniu procesu – atranda gaminimo džiaugsmą. Ta magija didėja. Su kiekvienu darbeliu, su kiekviena šypsena, su kiekvienu už pastangas užklijuotu lipduku. Auga tiek mano galvoje, tiek vaikų padarytoje pažangoje. Kūrybiškumas nelieta minčių lygyje, jis, kaip ir vienaaragiai, pasirodo tiems, kurie jo laukia – vaikams. Taip mokiniai po truputį suvokia, kad jie ir patys buvo paliesti šio trykstančio šaltinio. Kiekvienas iš jų mato pasaulį savitai, mokymasis, tarsi prisidėjus burtams, tampa to požiūrio išraiška, erdvė, kur gali vaizduoti tai, kas slypi galvoje. Tam realizuotis užtenka pamatyti pavyzdį – mokytojos ir grupės draugo. Belieka stebėti ir stebėtis, kaip pasaulis atsiskleidžia vaikų popieriaus lape ir vietoj gulbės atsiranda upės banga, o elnią bando pagauti medžiotojas. Taip pat praktikos metu turėjau daug galimybių kūrybiškumą lavinti – panaudoti jo ugdymo

strategijų metu išgirstas idėjas, pritaikyti įvairius man ir vaikams naujus mokymosi metodus, semtis patirties iš labiau patyrusių pedagogų ir mentorės. Jaučiuosi labai dėkinga turėdama galimybę dalintis tuo, ką turiu, bei ne tik teikti grįžtamąjį ryšį vaikams, bet ir pati sulaukti komentarų apie savo mokymo būdus iš kolegų ir bendradarbių.

Bendrakeleivio rankos nurodo upės tėkmę.

Atlikdama praktiką pasijutau nenuilstančiu keleiviu. Savaime suprantama tokia buvau ne viena. Su manimi pažinimo kelionėje keliavo dar dvidešimt mokinių. Ir nors kelias prasidėjo žiūrint į skirtingas puses, bėgant laikui viskas keitėsi. Man supažindinant mokinius su tam tikra pamokos tema, vis daugiau jų atsisukdavo ir žvilgtelėdavo mano rodoma kryptimi. Kai kurie iš jų susidomėję likdavo ir keliaudavo paskui, kiti sekdamo, nes reikia. Bet kuo daugiau mes mokėmės/keliavome kartu, tuo dažniau jutau, kad manimi tiki ir pasitiki. Galėjau rodyti jiems kryptį ir jie plaukdavo valtimi kartu su manimi, nes aš pirma rodžiau pavyzdį, nes buvau šalia, kai manęs reikėjo. Supratau, kad geras mokytojas yra ne tas, kuris liepia keliauti tam tikra kryptimi, o tas kuris plaukia kartu su jais ir, kai reikia, duoda pertrauką, kad galėtų pailsėti. Jaučiu, kad lyderystė yra gyvenimo būdas, kuris yra labai reikalingas dirbant su tokiais jaunais vaikais, kurie labiau nei žodžiais tiki veiksmais ir jausmais, kurie žino kada apsimeti ar nutyli ir kada esi nuoširdi ir nori gero jiems.